

DZIEŃ ŻNIWNO-DZIĘKCZYNNY

Lekcja 2 — 13 października

PRZYCZYNY BRAKU JEDNOŚCI

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Pwt 28,1-14; Jr 3,14-18; Sdz 17,6; 1 Krl 12,1-16; 1 Kor 1,10-17; Dz 20,25-31.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Początkiem mądrości jest bojaźń Pana, a poznanie Świętego — to rozum” (Prz 9,10).

Starotestamentowi prorocy raz po raz wzywali Izraelitów do posłuszeństwa Bożym przykazaniom. Nieposłuszeństwo i beztroska doprowadzały do odstępstwa i braku jedności. Posłuszeństwo prawu Bożemu miało chronić Izraelitów przed naturalnymi skutkami grzechu i uświęcać ich wśród innych narodów. Podążanie za wolą Bożą miało prowadzić do zgody wśród ludu Bożego i wzmacniać wspólnotę w opozycji wobec sposobu postępowania pogan i złych praktyk religijnych otaczających Izraelitów ze wszystkich stron. Zamierzeniem Boga było to, by Jego lud był święty i świadczył o Nim wśród okolicznych narodów.

Po wyprowadzeniu Hebrajczyków z Egiptu Bóg przez Mojżesza powiedział im:

— „Patrzcie! Nauczyłem was ustaw i praw, jak mi rozkazał Pan, mój Bóg, abyście tak postępowali w ziemi, do której wchodzić, aby ją wziąć w posiadanie. Przestrzegajcie ich więc i spełniajcie je, gdyż one są mądrością waszą i roztropnością waszą w oczach ludów, które usłyszawszy o wszystkich tych ustawach, powiedzą: Zaprawdę, mądry i roztrotny jest ten wielki naród” (Pwt 4,5-6).

Niewątpliwie, gdyby Izraelici pozostali wierni Bogu, ich udziałem stałyby się największe błogosławieństwa, które mogliby przekazywać innym. Jednak niewierność doprowadziła do szeregu problemów, a jednym z nich był brak jedności.

Historia ludu izraelskiego jest pełna aktów nieposłuszeństwa i anarchii, po których następowały powroty do Boga i okresy posłuszeństwa przerywane kolejnymi odstępstwami i konfliktami. Ten wzorzec powtarzał się wielokrotnie. Za każdym razem, gdy lud Boga świadomie podążał za Jego wolą, doświadczał błogosławieństwa pokoju i powodzenia. Natomiast za każdym razem, gdy Izraelici byli nieposłuszní i chodzili własnymi drogami, wiodło im się coraz gorzej oraz spotykały ich konflikty i wojny. Jeszcze zanim weszli do Ziemi Obiecanej, Bóg przepowiedział ten wzorzec postępowania i zaferował rozwiązanie pomagające uniknąć niepożądaných konsekwencji komplikujących ich życie.

Przeczytaj Pwt 28,1-14. Jakie błogosławieństwa miały się stać udziałem Izraelitów w wyniku ich posłuszeństwa woli Bożej?

Przeczytaj Jr 3,14-18. Czego możemy się nauczyć z Bożego wezwania skierowanego do Izraelitów, by okazali skruchę i powrócili do Boga? Jak wezwanie to świadczy o miłości i cierpliwości Boga do Jego ludu?

Zdumiewające w *Księdze Jeremiasza* jest to, że Bóg jawi się tutaj jako miłujący, miłosierny i łaskawy wobec swojego ludu pomimo buntowniczosci, podziałów i bałwochwalstwa Izraelitów. Bóg raz po raz wzywał swój lud do powrotu do Niego i odwrócenia się od złego postępowania. Raz po raz obiecywał odstępcóm odrodzenie i nadzieję na przyszłość:

— „Nawróć się żono odstępna, Izraelu — mówi Pan — nie spojrzę na was surowo, gdyż Ja jestem dobrotliwy — mówi Pan — a nie chowam gniewu na wieki! Tylko uznaj swoją winę, że od Pana, swojego Boga, odstąpiłaś i oddawałaś się obcym bogóm pod każdym zielonym drzewem, a mojego głosu nie słuchaliście — mówi Pan” (Jr 3,12-13).

Jeremiasz zapisał te słowa w czasach, gdy Izraelici nie byli posłuszní Słowu Bożemu. Choć pewne reformy zostały zainicjowane w czasach króla Jozjasza, większość Izraelitów nie odczuwała żadnej duchowej potrzeby wierności i posłuszeństwa Bogu. Ich grzechy, bałwochwalstwo i egocentryzm prowadziły do duchowego i politycznego upadku. Im bardziej odchodzili od pełnienia woli Bożej, tym gorsze były ich perspektywy na przyszłość. Przez Jeremiasza Bóg wzywał ich do nawrócenia. Zaplanował dla nich lepszą przyszłość i pragnął doprowadzić ich do dobrobytu, jedności i zdrowia. Jednak warunkiem odrodzenia było życie przez wiarę i to wszystko, co prawdziwa wiara w Boga niesie ze sobą.

Jak doświadczyłeś w swoim prywatnym życiu różnicy skutków posłuszeństwa i nieposłuszeństwa wobec Boga?

Historie z *Księgi Sędziów* ukazują liczne negatywne skutki odstępstwa Izraelitów od woli Bożej. Wkrótce po tym jak Izraelici wkroczyli do Kanaanu, zaczęli postępować zgodnie z nakazami fałszywych religii kananejskich, choć Bóg wyraźnie przestrzegł ich, by tego nie czynili! Niestety, nie był to jedyny problem, jaki na siebie ściągnęli.

Przeczytaj Sdz 17,6; 21,25. Co wersety te mówią o kolejnych problemach, jakie pojawiły się wśród ludu Bożego?

Kierunek, jaki wybrali Izraelici, prowadził wprost do rozłamu i braku jedności pośród ludu Bożego. Jedność narodu zależała od lojalnego posłuszeństwa przymierzu, które Bóg zawarł z nimi. Czyniąc to, co sami uznali za słuszne, zwłaszcza pod wpływem okolicznych narodów, Izraelici wkraczali na drogę wiodącą nieuchronnie do nieszczęścia. Wszyscy jesteśmy upadłymi istotami, jednak pozostawieni samym sobie i zdani na skłonności naszych zwodniczych serc, z pewnością zejdziemy z drogi wyznaczonej nam przez Boga.

Co poniższe fragmenty księgi mówią nam o duchowych i społecznych warunkach panujących w Izraelu w czasach sędziów?

Sdz 2,11-13 .....

Sdz 3,5-7 .....

„Przez Mojżesza Pan przedstawił swojemu ludowi skutki wiarołomstwa. W przypadku niedochowania wierności Jego przymierzu odcięliby się od życia Bożego, a Boże błogosławieństwa nie docierałyby do nich. Czasami dawano posłuch tym ostrzeżeniom i wtedy ogromne błogosławieństwa sływały na naród izraelski, a za jego pośrednictwem także na okoliczne ludy. Jednak znacznie częściej w swych dziejach Izraelici zapominali o Bogu i tracili z oczu swoje wzniosłe przywileje związane z rolą Jego reprezentantów. Okradali Go z należnej Mu służby, a swoich bliźnich pozbawiali religijnego przywództwa i świętego przykładu. Izraelici pragnęli przywłaszczyć sobie owoce winnicy, w której ustanowiono ich zarządcami. Ich chciwość oraz zachłanność sprowadziły na nich pogardę nawet pogan. Dlatego też świat pogański błędnie pojął charakter Boga i zasady Jego panowania”¹.

Jak nasze postępowanie jako członków Kościoła wpływa na ludzi wokół nas? Co widzą w adwentystach dnia siódmego i jak wpływa to na nich w pozytywny sposób?

¹ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. V, s. 11.

Droga odstępstwa nie od razu prowadzi do najgorszych konsekwencji. Jednak skutki złych wyborów i decyzji nawarstwiają się z biegiem czasu i ostatecznie prowadzą do strasznych konsekwencji, nawet pośród ludu Bożego.

Przeczytaj historię króla Rechabeama w 1 Krl 12,1-16. Co spowodowało ten tragiczny rozłam wśród ludu Bożego?

„Gdyby Rechabeam i jego niedoświadczeni doradcy zrozumieli wolę Bożą wobec Izraela, usłuchaliby prośby ludu o zdecydowaną reformę zarządzania państwem. Jednak gdy nadarzyła się taka okazja podczas zgromadzenia w Sychem, nie prześledzili przyczyn i skutków kryzysu, a to na zawsze osłabiło ich wpływ na znaczną część narodu. Ich wyraźny zamiar kontynuowania i zwiększania ucisku zapoczątkowanego w czasach rządów Salomona stał w sprzeczności z Bożym planem dla Izraela i dał ludowi dostateczny powód, by wątpić w szczerość ich intencji. Tym niemądrym i świadczącym o braku wrażliwości dążeniu do pokazania siły król i jego doradcy obnażyli swoją pychę wynikającą z zajmowanej pozycji i posiadanego autorytetu”¹.

Co poniższe wersety mówią o potrzebie mądrości w podejmowaniu właściwych decyzji? Gdzie znajduje się źródło prawdziwej mądrości?

Prz 4,1-9 .....

Prz 9,10 .....

Jk 1,5 .....

Historia Rechabeama oraz jego surowej i niemądrej decyzji nałożenia większych obciążeń podatkowych na jego poddanych to smutny epizod w dziejach narodu izraelskiego. Król zasięgnął rady dwóch grup doradców, ale swoją decyzję oparł na radzie niedoświadczonych młodzieńców, swoich rówieśników, czym ściągnął klęskę na królestwo budowane przez 80 lat przez swojego ojca, Salomona, i dziada, Dawida. Rada, by król zastraszył tłum, zapowiadając surowsze traktowanie niż to, jakiego doświadczali za panowania jego ojca, okazała się niemądrą radą. Młodzi doradcy uznali, że okazanie ludziom zrozumienia i zmniejszenie ekonomicznego ucisku nie będzie odpowiednie dla stylu przywództwa młodego króla. Byli przekonani, że powinien się zaprezentować jako bezwzględny i okrutny władca. Jednak w oczach poddanych Rechabeam wyszedł na głupca niezastępującego na to, by dochować mu wierności. Stąd doszło do nieuchronnego podziału w ludzie Bożym — podziału, który nigdy nie był w planie Bożym dla Izraelitów.

¹ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. V, s. 52.

Niestety zjawisko braku jedności wśród ludu Bożego nie zakończyło się w czasach starotestamentowych.

Na przykład cztery pierwsze rozdziały *1 Listu do Koryntian* są wezwaniem do jedności. Będąc w Efezie, Paweł dowiedział się o podziałach zaistniałych w zborze korynckim. Tak więc rozpoczął swój list do koryntian dłuższą wypowiedzią na temat jedności Kościoła i konieczności unikania rozłamów. Paweł martwił się z powodu zaistniałej sytuacji i starał się udzielić natchnionej rady, by pomóc rozwiązać ów problem.

Co według 1 Kor 1,10-17 wydaje się być przyczyną braku jedności, rozłamów i sporów?

Paweł zaniepokoił się o braci i siostry w Koryncie, gdy ktoś z domowników Chloi doniósł mu o podziałach i sporach zaistniałych wśród nich. Jedne z jego pierwszych słów są pełne głębokiej troski: „A proszę was, bracia, w imieniu Pana naszego, Jezusa Chrystusa, abyście wszyscy byli jednomysłni i aby nie było między wami rozłamów” (1 Kor 1,10). Jego sugerowanym rozwiązaniem było przypomnienie im jako chrześcijanom, że mają być „zespoleni jednością myśli i jednością zdania” (1 Kor 1,10). Cokolwiek powodowało spory i podziały, Paweł był zdecydowany położyć im kres.

Apostoł przypominał korynckim chrześcijanom, że zostali oni powołani do podążania za Chrystusem, a nie za ludźmi, bez względu na to, jak utalentowani czy powołani mogliby oni być. Koryntianie podzielili się na zwolenników różnych autorytetów i stronnictw, ale apostoł stwierdził stanowczo, że takie podziały nie są zgodne z wolą Chrystusa. Napisał, że chrześcijańska jedność jest oparta na Chrystusie i Jego ofercie złożonej na krzyżu za wszystkich ludzi (zob. 1 Kor 1,13).

Chrześcijańska jedność ma swoje źródło w prawdzie, która jest w Jezusie Chrystusie, i to ukrzyżowanym, a nie w nikim innym, bez względu jak godny byłby to nauczyciel, kaznodzieja czy przywódca. U stóp krzyża wszyscy stoimy na tym samym poziomie. Nasz chrzest jest zanurzeniem w Chrystusie, który jako jedyny może nas obmyć z grzechu. Jednak o tę jedność w Chrystusie musimy dbać w praktyczny sposób.

Sytuacja, do jakiej doszło w Koryncie, uczy nas, że jako adwentyści dnia siódmego nie możemy traktować naszej jedności wiary i misji jako danej raz na zawsze. Podziały i spory mogą podkopywać jedność naszego Kościoła, jeśli miłość i panowanie Chrystusa nie jednoczą nas w Nim.

Jak możemy się nauczyć unikać niebezpieczeństw, do których odniósł się Paweł? Dlaczego zawsze musimy zachować ostrożność w okazywaniu pełnej lojalności komukolwiek poza Chrystusem?

Przeczytaj Dz 20,25-31. Przed czym Paweł ostrzegł starszych zboru efeskiego? Co mogli oni uczynić, aby ustrzec się przed tym zagrożeniem?

Podczas apostołskiej służby Paweł często spotykał się z opozycją, więc wiedział, jak trudno jest zachować czystość ewangelii Jezusa Chrystusa. W swojej pożegnalnej mowie do starszych zboru efeskiego posłużył się analogią strażnika z Ez 33,1-6, by uwrażliwić przywódców na obowiązek strzeżenia ewangelii. Mieli oni być wiernymi pasterzami swojego zboru.

Mówiąc o fałszywych nauczycielach, Paweł posłużył się porównaniem do wilków drapieżnych (zob. Dz 20,29). Nawiązał w ten sposób do ostrzeżenia Jezusa, który powiedział, że fałszywi nauczyciele (prorocy) są jak wilki „w odzieniu owczym” (Mt 7,15). Ci fałszywi nauczyciele pojawili się wkrótce po tym, jak Paweł wypowiedział swoje ostrzeżenie. Usiłowali oni zerować na zbiorach założonych przez niego w Azji Mniejszej. W Ef 5,6-14 i Kol 2,8 znajdujemy kolejne ostrzeżenia apostoła skierowane do zbiorów w tym regionie.

W 2 Liście do Tymoteusza Paweł ostrzegł także swojego współpracownika opiekującego się zбором efeskim przed błędami i bezbożnością czasów ostatecznych.

Przeczytaj 2 Tm 2,14-19; 3,12-17. Co Paweł napisał do Tymoteusza w kwestii przeciwstawiania się fałszywym nauczycielom i zachowania jedności Kościoła?

Po pierwsze Tymoteusz powinien był znać *Biblię* „jako wypróbowany i nienaganny pracownik, który wykląda należycie słowo prawdy” (2 Tm 2,15). Lekarstwem na jałowe dysputy i rozważania jest właściwe zrozumienie i nauczanie Słowa przekazanego przez Boga. Prawdy *Pisma Świętego* muszą być właściwie interpretowane, aby żadna jego część nie przeciwstawiała się całemu obrazowi zagadnienia przedstawionemu w *Biblii*, a także by zapobiec błędnym interpretacjom, które mogą prowadzić do utraty wiary w Jezusa. Kwestie nieistotne czy drugorzędne muszą być podporządkowane fundamentalnym zasadom życia w Chrystusie. Drugim zaleceniem Pawła jest to, by także sam Tymoteusz unikał „pospolitej, pustej mowy” (2 Tm 2,16). Błahe tematy i czcze domysły nie powinny mieć miejsca w nauczaniu Tymoteusza, jeśli ma on być uznany za godnego i wiernego nauczyciela. Tego rodzaju nauczanie prowadzi jedynie do bezbożności i nie buduje wiary współwyznawców (zob. 2 Tm 2,16). Jedynie prawda prowadzi do pobożności i harmonii wśród wierzących. Powodem, dla którego Tymoteusz musi unikać tych błędów i wzywać innych, by ich unikali, jest to, że szerzą się one w Kościele jak zgorzel (zob. 2 Tm 2,17). Ostatecznie to posłuszeństwo Słowu Bożemu jest najlepszym zabezpieczeniem przed fałszywymi naukami (zob. 2 Tm 3,14-17) zagrażającymi jedności Kościoła.

Jak jako Kościół możemy zabezpieczyć się przed ludźmi, którzy przez fałszywe nauki mogą powodować podziały wśród nas?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Pan pragnie, by Jego wybrani słudzy nauczyli się, jak zjednoczyć się w harmonijnych wysiłkach. Niektórym może się wydawać, że różnice między ich darami a darami ich współpracowników są zbyt wielkie, by pozwoliły im zgodnie współpracować. Jednak jeśli będą pamiętać o tym, że ich zadaniem jest docieranie do różnych ludzi i że niektórzy odbiorcy poselstwa, którzy odrzucają prawdę zwiastowaną przez jednego pracownika, przyjmą ją, jeśli będzie głoszona w inny sposób przez innego pracownika, wówczas zrozumieją znaczenie pracowania w jedności. Chociaż mają różnorodne talenty, mogą poddać się kierownictwu tego samego Ducha. W każdym słowie i czynie będą wtedy przejawiać uprzejmość i miłość. Gdy każdy pracownik będzie spełniał wyznaczoną mu rolę, wówczas modlitwa Chrystusa o jedność Jego naśladowców zostanie wysłuchana, a świat pozna, że są Jego uczniami”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Czynienie tego, co się komuś wydaje dobre, nie jest niczym nowym. Postmodernizm, który podważa istnienie jakiegokolwiek idei głównego czy nadrzędnego autorytetu intelektualnego lub moralnego, jest potencjalnym zagrożeniem prowadzącym do moralnej anarchii, przed którą *Biblia* nas ostrzega. Jak my jako poszczególni chrześcijanie i jako Kościół możemy stawić czoło temu wyzwaniu?

2. Zastanów się nad historią króla Rechabeama i podziału Izraela (zob. 12. rozdział *1 Księgi Królewskiej*). Jakie lekcje płyną dla nas z tej historii?

3. Co przywódcy i inni członkowie Kościoła mogą zrobić, by pomóc w zapobieganiu sporom i tworzeniu się klik w zborach? Dlaczego ważne jest położenie kresu takim zjawiskom, zanim się rozwiną? Jak jako członkowie Kościoła możemy uchronić się przed wpadaniem w pułapkę, w jaką wpadli niektórzy chrześcijanie z Koryntu?

4. Przestuduj kontekst Prz 6,16-19 dotyczący kłótni, niezgody i rozdźwięku. Czego możesz się nauczyć z tego fragmentu księgi, by zapobiegać kłótniom, niezgodzie i rozdźwiękom w twoim zborze?

PODSUMOWANIE

W *Biblii* znajdujemy przykłady sytuacji, w których dochodziło do braku jedności. Gdy lud Boży żył w posłuszeństwie, niebezpieczeństwo braku jedności było nikłe. Złe decyzje w czasach sędziów i za panowania Rechabeama spowodowały podział Izraela. Nawet w czasach *Nowego Testamentu* istniało potencjalne zagrożenie braku jedności. Właściwe zrozumienie *Pisma Świętego* oraz uświęcony wysiłek w celu posłuszeństwa Słowu to najlepsza ochrona przed brakiem jedności i rozłamami wśród nas.

¹ Ellen G. White, *Studzy ewangelii*, Warszawa 2004, s. 319. Przeczytaj rozdział *Podział królestwa*, w: *taż, Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. V, s. 50-55; rozdział *Poselstwo przestrogi i błagania*, w: *taż, Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 169-174.